

Arrest

nr. 324 655 van 4 april 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
 handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
 Rue de la Draisine 2/004
 1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, op 4 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DECOSTER *loco* advocaat J. HARDY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 30 maart 2023 België binnen met haar paspoort en vergezeld van haar minderjarige dochter en verzoekt op 5 juli 2023 om internationale bescherming. Op 6 november 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren te La Virginia, Risaralda op (...) 1996. U woonde uw hele leven in uw geboortestad, net zoals het grootste deel van uw familie. Voor uw laatste job

voor vertrek werkte u als verkoopster. Ervoor werkte u ook nog als schoonmaakster en deed u nachtschiften in een hotel. U heeft één dochter S(...) D(...) M(...) met uw ex-partner J(...) H(...) D(...) R(...).

Van jongs af aan hadden uw zussen en u reeds problemen met uw halfbroer, H(...) F(...) C(...) V(...) die vaak agressief uit de hoek kwam. U leefde met uw dochter, uw moeder, H(...) en nog andere leden van uw familie samen in jullie ouderlijke huis. Op 20 oktober 2020 kwam u thuis van het werk toen er op de deur werd geklopt. De overheidsdienst "Familiaal welzijn" stond aan de deur met een vordering voor uw broer omtrent alimentatie. U wilde deze documenten niet in ontvangst nemen, waardoor het vervolgens op de deur werd geplakt. Een uur later kwam uw halfbroer H(...) weer thuis en merkte het document op. Hij werd boos op u en vroeg waarom u de vordering op de deur had geplakt om vervolgens op u te spuwen. U rende naar uw schoonmoeder en belde naar J(...) H(...). J(...) kwam langs en samen gingen jullie terug naar H(...) om alles uit te klaren. Nietsvermoedend betrad u uw ouderlijk huis, waar uw halfbroer u vervolgens aanviel met een mes. Een paar minuten later kwam de politie toe aangezien de burens hen al hadden gecontacteerd door al het geruzie waarop uw halfbroer vervolgens vluchtte. De politie bracht u naar het ziekenhuis, waar uw wonden verzorgd werden. U legde hierna klacht neer bij de politie tegen uw broer en de politie patrouilleerde hierna voor een periode van drie weken om het kwartier rond jullie huis. Na enige tijd durfde u terug uit het huis te komen en bouwde u uw leven terug op.

Drie jaar lang kwam u niet in contact met uw broer maar begin maart 2023 vertelden mensen in de wijk dat H(...) terug was, waarop u op 6 maart 2023 uw tickets naar België kocht om de veiligheid van u en uw dochter te garanderen. Op 25 maart 2023 zag een vriendin van u dat H(...) benzine rond jullie ouderlijk huis aan het gieten was met een jerrycan. Uw vriendin contacteerde onmiddellijk de politie en schreeuwde dit naar uw halfbroer. Hij vluchtte en sindsdien heeft u hem nooit meer gezien. De politie ging nogmaals patrouilleren rond jullie huis, maar u had uw vlucht al geboekt en besloot naar België te komen. U kwam op 30 maart 2023 aan in België en diende uw verzoek tot internationale bescherming in op 5 juli 2023.

Ter staving van uw relaas legt u identiteitsdocumenten neer waaronder het Colombiaanse paspoort van uw dochter en u. U legt ook de medische documenten neer van uw ziekenhuisopname nadat uw halfbroer u had aangevallen. Vervolgens legt u ook foto's neer van de verwondingen die u als gevolg van deze aanval opliep. Tenslotte voegde u aan het bewijs nog de ouderlijke toestemming van uw ex-partner toe en een psychologisch getuigschrift.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

U legt een getuigschrift neer van psychologische ondersteuning die u in België verkreeg waarbij u drie sessies mee volgde. Echter staat hier geen diagnose in omtrent uw psychologische toestand en mogelijke ondersteuning die u specifiek nodig zou hebben. Gevraagd aan het begin van het persoonlijk onderhoud of u mentaal en fysiek in staat bent om het interview af te leggen, bevestigt u dit. Uit de notities van de het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat u in staat was om uw vluchtmotieven uiteen te zetten en de vragen te begrijpen en te beantwoorden.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt er concreet naar voren dat u uw halfbroer vreest (NPO, p. 9).

U kan de problemen met H(...) kort voor uw vertrek in maart 2023 niet op een geloofwaardige manier uiteenzetten. U hoorde drie jaar lang, na de steekpartij in 2020, niets van uw broer of zag hem niet. Tot een vriendin van u hem op de avond van 25 maart 2023 benzine rond jullie huis zag gieten (NPO, p. 10). Het is zeer opmerkelijk hoe vaag uw verklaringen blijven ten aanzien van deze gebeurtenis. Tijdens uw vrije relaas zegt u hier louter over dat die vriendin u zei dat ze de politie ging bellen en dat u vervolgens naar het huis van uw schoonmoeder liep, waar u de nacht doorbracht (NPO, p. 10). Over wat uw broer verder deed, hoe het incident is afgelopen en wat er met uw familie in het huis gebeurde rept u met geen woord. Gevraagd om meer details te vertellen over wat er die avond gebeurde, voegt u nog toe dat die vriendin tegen uw broer zelf

riep dat ze de politie ging bellen en dat ze vervolgens doorreed op haar moto en u vervolgens inlichtte. U belde uw schoonmoeder waarna zij u en uw dochter kwam oppikken. Enkele ogenblikken later kwam de politie maar hij was al weg (NPO, p. 17). Vreemd genoeg zegt u opnieuw niets over uw broer zelf tijdens dit incident, die toch op dat moment benzine aan het gieten was rond uw huis, en wat hij verder deed terwijl u wachtte op uw schoonmoeder en nadat uw schoonmoeder was aangekomen en u wilde vertrekken. Dat u dergelijke oppervlakkige verklaringen aflegt over dit incident, dat nochtans de reden van uw vlucht is, doet ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Het is hierbij aansluitend ook opmerkelijk dat u geen bewijzen kan voorleggen omtrent deze gebeurtenis, ondanks dat er een uitgebreide politiebetrokkenheid was (NPO, p. 13 en p. 17). U wordt gewezen op de online-toegankelijkheid van een klacht bij de Colombiaanse autoriteiten maar u geeft slechts aan dit niet te weten. Gevraagd hoe het met de klacht stond zegt u dan vaagweg dat het ingewikkeld is, dat u het geprobeerd heeft maar dat u nog geen antwoord heeft gekregen. U herhaalt niet te weten wat de stand van zaken is met betrekking tot de klacht tegen uw broer (NPO, p. 21). Niet alleen is het opvallend dat u geen enkel bewijs weet neer te leggen van de autoriteiten in verband met deze zaak, uw volkomen onwetendheid over de stand van zaken en de opvolging van de zaak tegen uw broer doet ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van deze problemen.

Voorts is het ook vreemd dat uw familie geen klacht neerlegde nadat jullie halfbroer het huis in brand probeerde te steken waar zij ook in verbleven (NPO, p. 19). Gevraagd waarom zij geen klacht indienden, verklaart u dat uw familie dit niet deed omdat het probleem met jullie halfbroer zou eindigen wanneer u zou wegtrekken (NPO, p. 19). Echter verklaarde u eerder dat uw halfbroer problemen had met alle zussen aangezien jullie een betere jeugd hadden gehad dan hij (NPO, p. 13 en p. 19). U verklaart ook dat andere zussen reeds het slachtoffer waren van huiselijk geweld door uw halfbroer en dat hij jullie aanviel sinds jongs af aan (NPO, p. 11). Dat uw familie er dan vanuit gaat dat de problemen zouden stoppen na uw vertrek is zeer ongeloofwaardig.

U verklaart verder dat u niet weet of er enige aanwijzingen zijn dat uw halfbroer nog steeds op zoek is naar u (NPO, p. 19). Gevraagd of u ooit geïnformeerd heeft bij uw familie of H(...) naar u vroeg, verklaart u dat u hier nooit naar informeerde bij uw familie (NPO, p. 20). Het is zeer opmerkelijk dat u niet verder probeerde te achterhalen of H(...) nog steeds op zoek is naar u, aangezien u ervan uitgaat dat hij het op u gemunt heeft. Gezien uw vrees voor hem de reden was van uw verzoek om internationale bescherming kan verwacht worden dat u meer interesse zou tonen in deze zaak.

Vervolgens is het ook vreemd dat uw zus geen probleem meer gehad heeft met uw halfbroer aangezien uw halfbroer het op alle zussen gemunt heeft (NPO, p. 12, 13 en p. 15). Wanneer u hiernaar gevraagd wordt verklaart u dat uw halfbroer mogelijk wist dat u ging vertrekken en dat hij daarom jullie familie niet meer benaderde (NPO, p. 20). Dit kan niet verklaren waarom uw familie geen enkel probleem meer heeft gekend met hem aangezien hij uiteindelijk het huis met hen erbij in brand probeerde te steken en hij niet enkel met u problemen had maar ook met uw zussen (NPO, p. 11 en 13).

Het geheel van bovenstaande elementen maakt dat geen geloof gehecht kan worden aan de problemen met uw broer in maart 2023.

Wat betreft uw eerdere problemen die u en uw zussen gehad hebben met uw broer dient te worden opgemerkt dat u steeds beroep heeft kunnen doen op de Colombiaanse autoriteiten. U verklaart aangaande het incident van oktober 2020 dat de politie kort nadat u werd neergestoken bij jullie thuis toekwam. Enkele minuten later stond de politie aan jullie voordeur, aangezien de burens gebeld hadden - zoals ze vaker deden - na het geruzie te hebben gehoord, en vluchtte uw broer weg (NPO, p. 10 en p. 13). U verklaart dat de politie u dan naar het ziekenhuis bracht en dat u zich de dag nadien moest aanbieden in het politiekantoor om klacht neer te leggen (NPO, p. 13). De politie heeft dan nog drie weken lang rond jullie huis gepatrouilleerd, waarbij ze om de 15 tot 20 minuten hun ronde deden (NPO, p. 15). Telkens u ging vragen hoe het met de zaak stond, verklaart u dat de politie aangaf dat ze ermee bezig waren en dat de klacht nog verwerkt werd (NPO, p. 12 en p. 13). Vervolgens verklaart u ook dat uw zus verklaringen moest gaan afleggen bij de politie in verband met de klacht die ze tegen jullie halfbroer had ingediend (NPO, p. 15). De politie merkte ook na de weken dat ze patrouilleerde op dat alles terug was gekeerd naar de normale gang van zaken (NPO, p. 15). De politie kwam ook al eerder verschillende keren naar jullie vanwege de problemen die jullie hadden met uw broer (NPO, p. 14). Al deze verklaringen wijzen erop dat u en andere leden van uw familie geholpen werden door de politie en dat u bescherming kreeg nadat u klacht had ingediend. Er dient op gewezen te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Bovendien dient te worden opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een

verzoeker om internationale bescherming mag immers worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Samengevat dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Uw paspoort en dat van uw dochter hebben betrekking op jullie identiteit en herkomst die hier op zich niet onmiddellijk betwist worden. De documenten omtrent uw medische zorgen in het ziekenhuis na uw verwondingen en de foto's van uw verwondingen tonen de verwondingen aan die door uw broer werden aangebracht. Er werd in bovenstaande hierover geoordeeld dat u aangaande deze problemen geen nood aan internationale bescherming kon aantonen. U legt nog een psychologisch getuigschrift neer uit België waarin verklaard wordt dat u drie sessies bijwoonde in verband met intra-familiaal geweld. Dit document bevat geen aanwijzingen van uw problemen met uw broer in 2023, noch toont dit op andere wijze een nood aan internationale bescherming aan. Tenslotte toont de ouderlijke goedkeuring van uw ex-partner enkel dat u de goedkeuring had om jullie dochter naar België mee te nemen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit

de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen

of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van *“het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en (...) van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder andere, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”* (verzoekster bedoelt wellicht het zorgvuldigheidsbeginsel).

Vooreerst citeert verzoekster de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en geeft zij, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, een theoretische toelichting over het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vervolgens herhaalt ze de kern van haar relaas en vrees en vat ze de motieven van de bestreden beslissing samen. Verzoekster wijst erop het slachtoffer te zijn van intrafamiliaal geweld en is van mening dat er rekening gehouden moet worden met haar kwetsbaarheid bij het interpreteren van haar relaas.

Verzoekster verwijst verder naar algemene informatie die volgens haar bevestigt dat geweld ten aanzien van vrouwen een ernstig probleem uitmaakt in Colombia en dat bescherming van slachtoffers van dergelijk geweld eveneens een probleem is. Ze is van mening dat het Colombiaanse gerecht geen doeltreffende bescherming kan bieden aan slachtoffers van huiselijk en intrafamiliaal geweld en dat ze als slachtoffer van dergelijk geweld dus geen beroep kan doen op de lokale instanties.

Aangaande de steekpartij in 2020 stelt verzoekster vast dat niet wordt betwist dat zij in 2020 aangevallen is door haar halfbroer met een mes en daarvoor medisch is behandeld. Verzoekster is van mening dat dit een (niet-betwist) bewijs is van eerdere vervolging of ernstige schade, en de adjunct-commissaris er niet in slaagt te bewijzen, overeenkomstig artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dat er goede redenen bestaan om aan te nemen dat de ondergane vervolging zich niet meer zal voordoen. Ze betoogt dat de autoriteiten niet in staat zijn om haar daadwerkelijk te beschermen en haar netwerk niet in staat is om haar halfbroer uit haar leven te weren. Verzoekster stelt dat er een grote straffeloosheid heerst voor daders van huiselijk geweld ten aanzien van vrouwen. Voorts is ze van mening dat de politiepatrouilles niet als voldoende bescherming gezien kunnen worden, aangezien er naast deze patrouilles niets gebeurt en haar halfbroer niet vervolgd wordt. Het feit dat ze geen bewijzen kan bijbrengen van de politiebetrokkenheid betekent niet dat ze geen vervolging vreest, noch betekent dit dat ze een beroep kan doen op de lokale autoriteiten, zo voert verzoekster verder aan. Ze voegt nog toe dat het gegeven dat de klacht geseponeerd werd, niet aan haar te wijten is, maar aan het gebrekkig onderzoek van de Colombiaanse autoriteiten.

Wat betreft het voorval met de jerrycan in 2023, stelt verzoekster dat zij inderdaad niet op de hoogte was van de whereabouts van haar halfbroer in de drie jaar die daaraan voorafgingen en dat zij ook niet diende op de hoogte te zijn. Zij meent dat het niet duidelijk is wat haar verweten wordt en dat haar halfbroer evengoed uit het land had kunnen geweest zijn en teruggekeerd zijn om haar meteen weer lastig te vallen. Waar de adjunct-commissaris het vreemd vindt dat haar familie geen klacht heeft neergelegd nadat haar halfbroer het huis in brand probeerde te steken waar zij ook in verbleven, wijst verzoekster erop dat ze zelf een klacht heeft neergelegd, wat volgens haar volstaat. Ze voert aan dat haar halfbroer voornamelijk een probleem had met haar en niet zozeer met haar zussen en licht toe dat het verlaten van Colombia wel degelijk een concrete oplossing is voor de situatie. Waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing stelt dat verzoekster vaag blijft over dit voorval, zet verzoekster uiteen dat ze alle informatie gegeven heeft waarover ze kon beschikken. Ze is van mening dat, aangezien zij zelf naar haar schoonmoeder ging, zij haar halfbroer niet meer zag en de politie haar halfbroer ook niet heeft gezien, ze helemaal geen details kon geven. Verder licht zij toe dat informatie vragen bij haar moeder delicaat is en haar moeder haar niet steunt. Ze meent dat als

haar halfbroer weer opduikt en naar haar vraagt, ze dit wel te horen zal krijgen van haar familie zonder dat zij dit hoeft te vragen.

Verzoekster gaat verder in op (het vermeende gebrek aan) bescherming door de Colombiaanse autoriteiten en is van mening dat het feit dat zij een klacht heeft kunnen neerleggen en de politie is langsgesproken onvoldoende is. Ze stelt dat uit het feit dat zij na het voorval in 2020 een klacht had ingediend bij de politie en deze procedure haar niks opgeleverd heeft, de onbekwaamheid van de Colombiaanse autoriteiten blijkt om doeltreffend op te treden. Tevens stelt ze dat ze niet op de hoogte werd gehouden van haar zaak en het klasseren zonder gevolg van zaken van huiselijk geweld vaak voorkomt in Colombia. Door haar ervaringen heeft ze niet veel vertrouwen in de klachtprocedure, aldus verzoekster. Ze verwijst in dit kader nog naar de “*Colombia – Country Focus*” van EUAA van december 2022 en besluit dat de bescherming door de Colombiaanse staat ontoereikend is.

Aangaande de door haar neergelegde documenten hekelt ze dat er niet de nodige aandacht besteed werd aan de medische documenten en het psychologisch attest. Tevens wijst ze erop bijkomende documenten neer te leggen (stukkenbundel verzoekster, stukken 3 – 5).

Verzoekster voegt met betrekking tot de vluchtelingenstatus nog toe dat ze deel uitmaakt van een bepaalde sociale groep in Colombia, namelijk als vrouw en als slachtoffer van huiselijk geweld en stipt aan dat vrouwen in Colombia disproportioneel vaker het slachtoffer zijn van geweld dan mannen.

Vervolgens gaat verzoekster, in ondergeschikte orde, in op haar vermeende nood aan subsidiaire bescherming en verwijst in dit verband naar algemene informatie van OSAR en EUAA aangaande de veiligheidssituatie in Colombia. Ze stelt dat uit deze informatie blijkt dat Risaralda, vanwaar ze afkomstig is, wordt beschouwd als een plaats waar veel geweld voorkomt. Zij meent dat de motivering van de bestreden beslissing ontoereikend is op dit punt, aangezien zij geen analyse bevat van de situatie in haar regio van herkomst in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

3.1.2. Als bijlage aan haar verzoekschrift voegt verzoekster een klacht door haar schoonzus ten aanzien van haar halfbroer (stuk 3), een attest van niet-verschijning van haar halfbroer in het kader van een familiezaak (stuk 4) en een oproeping voor een familiezaak van haar halfbroer (stuk 5).

3.2. Nieuwe elementen

Op 24 januari 2025 legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de vertalingen naar het Frans voegt van de door haar bij haar verzoekschrift neergelegde stukken.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tothervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart niet terug te kunnen keren naar haar land van herkomst, Colombia, omwille van problemen met haar halfbroer H. Verzoekster kwam op 20 oktober 2020 thuis van haar werk toen de overheidsdienst ‘Familiaal welzijn’ aan de deur geklopt zou hebben met een vordering voor haar halfbroer omtrent alimentatie. Verzoekster wilde dit document niet in ontvangst nemen, waarna dit op de deur zou zijn geplakt. Toen verzoeksters halfbroer H. later thuiskwam en het document opmerkte, zou hij boos geworden zijn en op verzoekster gespuwd hebben. Verzoekster zou haar toenmalige partner J. H. hebben ingeschakeld om alles uit te klaren, maar vervolgens door H. zijn aangevallen met een mes. Een paar minuten later zou de

politie langsgekomen en die zou verzoekster naar het ziekenhuis hebben gebracht. Verzoekster zou hierna een klacht neergelegd hebben bij de politie tegen H., waarna de politie voor een periode van drie weken om het kwartier voor verzoeksters huis gepatrouilleerd zou hebben. Drie jaar lang zou verzoekster niet in contact gekomen zijn met H., toen begin maart 2023 mensen uit de wijk vertelden dat hij terug was, waarna verzoekster op 6 maart 2023 haar vliegtickets naar België gekocht zou hebben. Op 25 maart 2023 zou een vriendin van verzoekster gezien hebben dat H. benzine rond verzoeksters huis aan het gieten was. Verzoeksters vriendin zou de politie gecontacteerd hebben, en verzoekster gewaarschuwd hebben. Verzoekster zou toen samen met haar dochter naar haar schoonmoeder zijn gevlucht en Colombia enkele dagen later verlaten hebben.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat er in hoofde van verzoekster geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar hij in de bestreden beslissing geen geloof hecht aan verzoeksters problemen met haar halfbroer in maart 2023 en dienaangaande als volgt motiveert:

“U kan de problemen met H(...) kort voor uw vertrek in maart 2023 niet op een geloofwaardige manier uiteenzetten. U hoorde drie jaar lang, na de steekpartij in 2020, niets van uw broer of zag hem niet. Tot een vriendin van u hem op de avond van 25 maart 2023 benzine rond jullie huis zag gieten (NPO, p. 10). Het is zeer opmerkelijk hoe vaag uw verklaringen blijven ten aanzien van deze gebeurtenis. Tijdens uw vrije relaas zegt u hier louter over dat die vriendin u zei dat ze de politie ging bellen en dat u vervolgens naar het huis van uw schoonmoeder liep, waar u de nacht doorbracht (NPO, p. 10). Over wat uw broer verder deed, hoe het incident is afgelopen en wat er met uw familie in het huis gebeurde rept u met geen woord. Gevraagd om meer details te vertellen over wat er die avond gebeurde, voegt u nog toe dat die vriendin tegen uw broer zelf riep dat ze de politie ging bellen en dat ze vervolgens doorreed op haar moto en u vervolgens inlichtte. U belde uw schoonmoeder waarna zij u en uw dochter kwam oppikken. Enkele ogenblikken later kwam de politie maar hij was al weg (NPO, p. 17). Vreemd genoeg zegt u opnieuw niets over uw broer zelf tijdens dit incident, die toch op dat moment benzine aan het gieten was rond uw huis, en wat hij verder deed terwijl u wachtte op uw schoonmoeder en nadat uw schoonmoeder was aangekomen en u wilde vertrekken. Dat u dergelijke oppervlakkige verklaringen aflegt over dit incident, dat nochtans de reden van uw vlucht is, doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Het is hierbij aansluitend ook opmerkelijk dat u geen bewijzen kan voorleggen omtrent deze gebeurtenis, ondanks dat er een uitgebreide politiebetrokkenheid was (NPO, p. 13 en p. 17). U wordt gewezen op de online-toegankelijkheid van een klacht bij de Colombiaanse autoriteiten maar u geeft slechts aan dit niet te weten. Gevraagd hoe het met de klacht stond zegt u dan vaagweg dat het ingewikkeld is, dat u het geprobeerd heeft maar dat u nog geen antwoord heeft gekregen. U herhaalt niet te weten wat de stand van zaken is met betrekking tot de klacht tegen uw broer (NPO, p. 21). Niet alleen is het opvallend dat u geen enkel bewijs weet neer te leggen van de autoriteiten in verband met deze zaak, uw volkomen onwetendheid over de stand van zaken en de opvolging van de zaak tegen uw broer doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van deze problemen.

Voorts is het ook vreemd dat uw familie geen klacht neerlegde nadat jullie halfbroer het huis in brand probeerde te steken waar zij ook in verbleven (NPO, p. 19). Gevraagd waarom zij geen klacht indienden, verklaart u dat uw familie dit niet deed omdat het probleem met jullie halfbroer zou eindigen wanneer u zou wegtrekken (NPO, p. 19). Echter verklaarde u eerder dat uw halfbroer problemen had met alle zussen aangezien jullie een betere jeugd hadden gehad dan hij (NPO, p. 13 en p. 19). U verklaart ook dat andere zussen reeds het slachtoffer waren van huiselijk geweld door uw halfbroer en dat hij jullie aanviel sinds jongs af aan (NPO, p. 11). Dat uw familie er dan vanuit gaat dat de problemen zouden stoppen na uw vertrek is zeer ongeloofwaardig.

U verklaart verder dat u niet weet of er enige aanwijzingen zijn dat uw halfbroer nog steeds op zoek is naar u (NPO, p. 19). Gevraagd of u ooit geïnformeerd heeft bij uw familie of H(...) naar u vroeg, verklaart u dat u hier nooit naar informeerde bij uw familie (NPO, p. 20). Het is zeer opmerkelijk dat u niet verder probeerde te achterhalen of H(...) nog steeds op zoek is naar u, aangezien u ervan uitgaat dat hij het op u gemunt heeft. Gezien uw vrees voor hem de reden was van uw verzoek om internationale bescherming kan verwacht worden dat u meer interesse zou tonen in deze zaak.

Vervolgens is het ook vreemd dat uw zus geen probleem meer gehad heeft met uw halfbroer aangezien uw halfbroer het op alle zussen gemunt heeft (NPO, p. 12, 13 en p. 15). Wanneer u hiernaar gevraagd wordt verklaart u dat uw halfbroer mogelijk wist dat u ging vertrekken en dat hij daarom jullie familie niet meer benaderde (NPO, p. 20). Dit kan niet verklaren waarom uw familie geen enkel probleem meer heeft gekend met hem aangezien hij uiteindelijk het huis met hen erbij in brand probeerde te steken en hij niet enkel met u problemen had maar ook met uw zussen (NPO, p. 11 en 13).

Het geheel van bovenstaande elementen maakt dat geen geloof gehecht kan worden aan de problemen met uw broer in maart 2023.”

Hoewel verzoekster gevolgd kan worden waar zij in haar verzoekschrift stelt verklaard te hebben dat haar halfbroer niet meer aanwezig was toen zij op haar schoonmoeder wachtte en de politie hem evenmin gezien heeft (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18), kan zij verder met haar betoog dat zij alle informatie gegeven heeft waarover zij kon beschikken, niet weerleggen dat zij over dit voorval voornamelijk vage verklaringen aflegt. De Raad stelt vast dat het feit dat ze haar broer niet meer gezien zou hebben en naar haar schoonmoeder vertrokken zou zijn, niet wegneemt dat verzoekster zich bij de rest van haar familie zou kunnen informeren hebben over het vervolg van het incident. Tevens merkt de Raad op dat haar grootmoeder en jongere zus zich op het moment van het incident nog in het huis bevonden (*Ibid.*, p.17), zodat er van verzoekster verwacht kan worden dat zij verdere toelichting kan geven over wat er concreet met hen gebeurde of over hun reactie op dit voorval, waartoe zij, buiten het feit dat zij stelt dat haar zus begon te wenen en haar grootmoeder wakker schrok (*Ibid.*, p. 19), in gebreke blijft.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift betoogt dat het volstaat dat zij reeds een klacht indiende en een bijkomende klacht door de familie geen meerwaarde inhoudt, merkt de Raad op dat ze tijdens haar persoonlijk onderhoud hiervoor een andere reden gaf, namelijk dat haar familie geen klacht indiende uit angst voor H. (*Ibid.*). Door verder louter te herhalen dat haar vertrek uit Colombia "*wel degelijk een concrete oplossing voor de situatie (is)*", doet zij geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat uit verzoeksters verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud blijkt dat H. problemen had met alle zussen en H. verzoeksters andere zussen ook had aangevallen (*Ibid.*, p. 11, 13 en 19), waardoor het niet kan overtuigen dat alle problemen opgelost zouden zijn indien verzoekster zou vertrekken en haar familie mede daarom de moeite niet nam een klacht in te dienen. Zij spreekt zichzelf dan ook louter tegen waar zij thans in voorliggend verzoekschrift, in tegenstelling tot haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud, stelt dat H. het niet op haar zussen gemunt had en zij louter 'nevenschade' ondervonden. Verzoekster betoogt verder dat, aangaande het feit dat ze niet probeerde te achterhalen of H. nog steeds op zoek is naar haar, haar moeder haar niet steunt op dit vlak en indien haar halfbroer zou opduiken en naar haar zou vragen, ze dit wel zou horen van haar familie. De Raad volgt de adjunct-commissaris waar hij stelt dat er van verzoekster verwacht kan worden dat ze meer interesse toont in deze zaak, en zij niet passief afwacht tot zij eventueel iets te horen krijgt van haar familie. Bovendien kan verzoekster, indien zij hier niet bij haar moeder voor terecht kan, verdere informatie vragen aan haar jongere zus, die nog in Colombia woont en met wie zij nog contact heeft (*Ibid.*, p. 8). Verder treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar hij terecht oordeelt dat de geloofwaardigheid van verzoekster ernstig ondermijnd wordt door de vaststelling dat zij niet op de hoogte is van de stand van zaken van haar klacht en geen bewijzen kan voorleggen omtrent deze gebeurtenis, ondanks de betrokkenheid van de politie. Verzoeksters betoog is bijgevolg niet afdoend om afbreuk te doen aan de bovenstaande analyse in de bestreden beslissing, namelijk dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekster beweert gehad te hebben met haar broer in maart 2023.

Verder volgt de Raad de adjunct-commissaris waar hij op goede gronden vaststelt dat verzoekster, aangaande de problemen die zij en haar zussen voor het voorval in 2023 hadden met haar broer, steeds beroep kon doen op de Colombiaanse autoriteiten. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet:

"Wat betreft uw eerdere problemen die u en uw zussen gehad hebben met uw broer dient te worden opgemerkt dat u steeds beroep heeft kunnen doen op de Colombiaanse autoriteiten. U verklaart aangaande het incident van oktober 2020 dat de politie kort nadat u werd neergestoken bij jullie thuis toekwam. Enkele minuten later stond de politie aan jullie voordeur, aangezien de burens gebeld hadden - zoals ze vaker deden - na het geruzie te hebben gehoord, en vluchtte uw broer weg (NPO, p. 10 en p.13). U verklaart dat de politie u dan naar het ziekenhuis bracht en dat u zich de dag nadien moest aanbieden in het politiekantoor om klacht neer te leggen (NPO, p. 13). De politie heeft dan nog drie weken lang rond jullie huis gepatrouilleerd, waarbij ze om de 15 tot 20 minuten hun ronde deden (NPO, p. 15). Telkens u ging vragen hoe het met de zaak stond, verklaart u dat de politie aangaf dat ze ermee bezig waren en dat de klacht nog verwerkt werd (NPO, p. 12 en p. 13). Vervolgens verklaart u ook dat uw zus verklaringen moest gaan afleggen bij de politie in verband met de klacht die ze tegen jullie halfbroer had ingediend (NPO, p. 15). De politie merkte ook na de weken dat ze patrouilleerde op dat alles terug was gekeerd naar de normale gang van zaken (NPO, p. 15). De politie kwam ook al eerder verschillende keren naar jullie vanwege de problemen die jullie hadden met uw broer (NPO, p. 14). Al deze verklaringen wijzen erop dat u en andere leden van uw familie geholpen werden door de politie en dat u bescherming kreeg nadat u klacht had ingediend. Er dient op gewezen te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Bovendien dient te worden opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land."

Verzoekster voert aan dat de documenten aangaande haar verwondingen als gevolg van het steekincident in 2020 een “(niet-betwist) bewijs van eerdere vervolging of ernstige schade (vormen)” en de adjunct-commissaris er niet in slaagt om te bewijzen dat “er goede redenen bestaan om aan te nemen dat de ondergane vervolging zich niet meer zal voordoen”. In dit verband stelt de Raad vast dat inderdaad niet betwist wordt dat verzoekster slachtoffer werd van een steekincident door H., zoals ook blijkt uit de documenten die ze voorlegt (AD, stuk 5, ‘Documenten’, nrs. 1 en 2), doch er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering dat H. nadien na een afwezigheid van drie jaar teruggekomen zou zijn, noch aan het voorval met de jerrycan (zie *supra*), waardoor zij haar vrees ten aanzien van H. niet actueel weet te maken. Bovendien vond er geen enkel voorval plaats tussen het steekincident in 2020 en het beweerde incident met de jerrycan in maart 2023. Dit in acht genomen is haar verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

Waar zij bekritiseert dat de autoriteiten niet in staat waren haar daadwerkelijk te beschermen en de politiepatrouilles niet doeltreffend bleken, aangezien H. niet vervolgd werd, wijst de Raad erop dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud zelf verklaarde dat H. na het steekincident spoorloos verdwenen was en zij dan ook zelf terug de draad van het leven trachtte op te pikken (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10) en de politie pas stopte met te patrouilleren wanneer alles weer normaal leek te zijn (*Ibid.*, p. 15). Tevens benadrukt de Raad in navolging van de adjunct-commissaris dat de politie meteen ter plekke kwam, verzoekster verklaringen liet afleggen, haar zus verklaringen moest gaan afleggen en de politie ook eerder al verschillende keren langskwam naar aanleiding van problemen met H. (*Ibid.*, p. 14 -15), waardoor er besloten kan worden dat verzoeksters familie wel degelijk bescherming kreeg van en geholpen werd door de politie. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster blijkt uit te gaan van een verkeerde lezing van de motieven van de bestreden beslissing waar zij betoogt dat het feit dat zij geen bewijzen van politiebetrokkenheid kan bijbrengen, niet betekent dat ze geen vervolging vreest, “noch dat ze wel een beroep kan doen op de lokale autoriteiten”, aangezien de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster geen bewijzen bijbrengt betrekking heeft op het voorval met de jerrycan en niet op het steekincident. Waar verzoekster voorts betoogt dat het feit dat de klacht geseponeerd wordt niet aan haar, maar aan het gebrekkig onderzoek van de Colombiaanse autoriteiten te wijten is, merkt de Raad op dat uit haar verklaringen blijkt dat verzoekster niets meer vernomen heeft van de klacht en louter veronderstelt dat deze geseponeerd is (*Ibid.*, p. 13 en 21).

Bovendien leest de Raad in de COI Focus “Colombia. Beschermingsmogelijkheden” van 14 mei 2024 (AD, stuk 6, ‘Landeninformatie’, nr. 1) dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía. Er rijzen evenwel vragen omtrent de effectiviteit van de Colombiaanse overheidsbescherming. De Raad benadrukt in dezen dat de bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. De Raad betwist niet dat het Colombiaanse rechtssysteem pijnpunten kent waardoor de Fiscalía er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten om te zetten in een rechtszaak en daders te veroordelen. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt evenwel niet dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. De Raad besluit dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is, maar ook niet theoretisch. Er kan dan ook worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden. Het is bijgevolg aan verzoekster om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Colombiaanse overheden wendt om bescherming te vragen. Gelet op het voorgaande, op grond waarvan wordt aangenomen dat zij beroep kan doen op de bescherming door de Colombiaanse autoriteiten, blijft verzoekster hiertoe in gebreke.

Voorts kunnen de verwijzing naar verzoeksters profiel als vrouw in Colombia en informatie over het geweld tegen vrouwen in Colombia en haar betoog dat er geen doeltreffende bescherming geboden kan worden in Colombia aan slachtoffers van huiselijk geweld en intrafamiliaal geweld, waarbij zij verwijst naar algemene informatie, niet volstaan om in hoofde van verzoekster een gegronde vervolgingsvrees dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade vast te stellen. Hoewel niet betwist wordt dat verzoekster het slachtoffer werd van huiselijk en intrafamiliaal geweld, zowel vanwege haar ex-partner J. H. als vanwege haar halfbroer H., kan hieruit niet zonder meer een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin worden

afgeleid. Wat betreft het geweld vanwege haar ex-partner, stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde geen vrees te hebben bij een eventuele terugkeer naar Colombia in verband met haar relatie met haar ex-partner en het geweld dat hij tegen haar gebruikte (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Bovendien verblijft J. H. volgens verzoekster momenteel in Panama (*Ibid.*). Wat betreft het geweld vanwege H., wijst de Raad erop dat blijkt dat verzoekster na het steekincident in 2020 hiervoor wel degelijk bescherming kreeg van de politie en de politie ook bij eerdere voorvallen met onder andere haar zussen reeds ter plaatse kwam (zie *supra*). Aangaande het beweerde voorval met de jerrycan in maart 2023 verklaart verzoekster evenzeer dat de politie meteen ter plaatse kwam en zij patrouilles aan haar huis uitvoerden (*Ibid.*, p. 22). Verzoekster wachtte echter de afloop van deze gebeurtenissen en de eventuele bescherming door de politie niet af, maar vertrok na dit voorval vrijwel meteen uit Colombia (*Ibid.*).

Verder, waar verzoekster verwijst naar haar algemene profiel als vrouw, stelt de Raad vast dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat vrouwen in Colombia een groep vormen die het voorwerp zijn van groepsvervolgving en dat zij systematisch worden blootgesteld aan geweld. Een loutere verwijzing naar het feit dat verzoekster een vrouw is volstaat dan ook niet om een nood aan internationale bescherming in haar hoofde vast stellen. Nu niet blijkt dat er sprake is van veralgemeend geweld ten aanzien van vrouwen waardoor elke vrouw louter en alleen omwille van haar geslacht het risico loopt daardoor te worden getroffen, moet het risico voor verzoekster aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. *In casu* worden door verzoekster geen concrete en geloofwaardige feiten of argumenten aangehaald op grond waarvan zou kunnen worden aangenomen dat zij met een redelijke mate van waarschijnlijkheid zal worden vervolgd of gevisieerd bij terugkeer naar Colombia.

Waar verzoekster nog verwijst naar haar psychologisch attest en stelt dat hiermee rekening moet gehouden worden bij de interpretatie van haar relaas (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 6), merkt de Raad op dat hierover in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt wordt gemotiveerd:

"U legt een getuigschrift neer van psychologische ondersteuning die u in België verkreeg waarbij u drie sessie mee volgde. Echter staat hier geen diagnose in omtrent uw psychologische toestand en mogelijke ondersteuning die u specifiek nodig zou hebben. Gevraagd aan het begin van het persoonlijk onderhoud of u mentaal en fysiek in staat bent om het interview af te leggen, bevestigt u dit. Uit de notities van de het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat u in staat was om uw vluchtmotieven uiteen te zetten en de vragen te begrijpen en te beantwoorden.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoekster licht niet toe dat of op welke wijze er onvoldoende rekening gehouden zou zijn met haar psychologische toestand bij de beoordeling van haar relaas. De Raad stelt vast dat uit de notities van haar persoonlijk onderhoud blijkt dat ze er voldoende in slaagde haar motieven uiteen te zetten en bevestigde, zowel na de uiteenzetting van haar vrij relaas als op het einde van het persoonlijk onderhoud, alles te hebben kunnen toelichten (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11, 23). Tevens werd verzoekster er door de *protection officer* op gewezen dat zij gerust mocht aangeven wanneer zij nood had aan een pauze en werd er halverwege het persoonlijk onderhoud een pauze ingelast, waarna verzoekster bevestigde dat ze zich goed genoeg voelde om het persoonlijk onderhoud verder te zetten (*Ibid.*, p. 2, 12). Voormeld psychologisch attest bevestigt louter dat verzoekster sinds maart 2024 drie keer een afspraak gehad heeft met een psycholoog om te werken op het ondergane intrafamiliaal geweld en bevat geen aanwijzingen van de problemen die verzoekster in 2023 nog met haar halfbroer zou hebben gehad, noch toont dit anderszins een nood aan internationale bescherming aan. Uit het voorgaande dient dan ook te worden besloten dat verzoekster niet aantoonde dat er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) geen of onvoldoende rekening werd gehouden met haar psychologische toestand bij het creëren van de omstandigheden die haar in staat stelden haar relaas naar behoren uiteen te zetten, dan wel bij het beoordelen van haar nood aan internationale bescherming.

De overige door verzoekster neergelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. Verzoeksters paspoort en het paspoort van haar dochter dienen louter ter staving van hun identiteit en herkomst, welke elementen *in casu* niet worden betwist (AD, stuk 5, 'Documenten', nrs. 3 en 4). De ouderlijke goedkeuring van verzoeksters ex-partner toont louter zijn akkoord aan om verzoeksters dochter mee te nemen naar België (*Ibid.*, nr. 5), maar heeft geen betrekking op verzoeksters vluchtmotieven. De documenten aangaande haar medische zorgen na het steekincident en het psychologisch attest werden *supra* reeds besproken.

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift nog enkele documenten omtrent H., waarvan ze de vertaling bij haar aanvullende nota voegt (stukkenbundel verzoekster, stukken 3-5; aanvullende nota verzoekster neergelegd op 24 januari 2025, stukken 1-3). Deze documenten betreffen enerzijds de oproeping en het

niet-verschijnen van H. in een familiezaak betreffende alimentatie ten gunste van H.'s minderjarig kind, en anderzijds een klacht die in 2015 is neergelegd door verzoeksters schoonzus tegen H. omwille van bedreigingen en agressief gedrag ten aanzien van haar, en houden als dusdanig geen verband met de door verzoekster aangehaalde persoonlijke problemen en vrees.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Colombia, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk weet te maken omwille van de problemen die zij gehad zou hebben met haar halfbroer H.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Colombia.

3.3.3.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming omwille van de problemen die zij met haar halfbroer H. gehad zou hebben.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd.

3.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In de bestreden beslissing wordt door de adjunct-commissaris aangaande de veiligheidssituatie in Colombia het volgende uiteengezet:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en

georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Zoals hierboven vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoeksters verklaringen over haar herkomst en laatste verblijfplaats in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Risaralda worden beoordeeld.

Het departement Risaralda blijkt volgens de beschikbare informatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt daar grotendeels gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster verwijst in dit kader in haar verzoekschrift naar algemene informatie die dezelfde is of in lijn ligt met deze waarop de analyse in de bestreden beslissing is gebaseerd, en doet er derhalve geen afbreuk aan. Evenmin blijkt dat de adjunct-commissaris hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in het departement Risaralda is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.3.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens haar persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekster haar land van herkomst en op alle dienstige stukken. De adjunct-commissaris heeft het beschermingsverzoek van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.6. Waar verzoekster "*in nog ondergeschikte orde*" vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend vijftwintig door:

S. WILLAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT